

1/95

SAKSOFANI

SUOMEN SAKSOFONISEURAN JÄSENLEHTI

SUOMEN SAKSOFONISEURA

Tapahtunut näihin päiviin ehätettäessä

Kuten monet keksinnöt, ideologiat ja aatesuunnat, kypsyi myös ajatus suomalaisesta saksofoniseurasta useissa päissä, useammalla rintamalla yhtäaikaaisesti. Niinkutsutut "klassiset saksofonistit" kerkesivät käytännön toimiin ensin ja heidän perustava kokouksensa Pekka Savijoen johdolla tapahtui jo runsas vuosi sitten, keväällä 1994 A.D.

Tanssimusiikin, jazzin taikka yleisemmin sanoen "rahvaanmusiikin fonistit" alkoivat etsiä toisiaan kollegiaalisessa merkityksessä mahdollisesti noin puoli vuotta myöhemmin tuon samaisen vuoden -94 jo käännyttyä loppupuolelle.

Ensimmäiseksi käytännön toimenpiteeksi voitaneen rekisteröidä vuoden -94 joulukuun Muusikko-lehden numerossa julkaistu provokatiivinen juttu otsikolla "Suomeen saksofonistien seura - miksi?" Jutun alla oli suoraselkoinen kutsu perustavaan kokoukseen joka toteutetiinkin usean kymmenen fonistin voimalla 4.2.- 95 Jumo-Jazzklubilla.

Samaisessa yhteydessä tapahtui siten "rahvaansaksofonistien" fuusioituminen "klassisiin foneihin", eli uuden firman perustaminen, jossa kaikki samanlaisen soittimen soittajat olisivat samanlaisen lipun alla. Puheenjohtajaksi valittiin vuorotteluperiaatteella (joka toinen vuosi klassinen, joka toinen "rahvaanomainen") jo yli kolmikymmenen vuoden pituisen uran saksofonistina aurannut Seppo "Paroni" Paakkunainen ja vpj:ksi Pekka Savijoki. Sihteerin tehtäviä hoitaa Maria Roivas, ja johtokunnan muut jäsenet ovat Julius Heikkilä, Jari Perkiömäki, Jussi Saksa ja Olli-Pekka Tuomisalo.

Vastuunalaisen työnsä avuksi johtokunta nimesi seuraavanlaisia elimiä: koulutus- (J.Saksa, J. Perkiömäki, M. Roivas), ohjelma- (J. Murto, P. Pylkkänen, OP. Tuomisalo) ja tiedotus- ja julkaisutoimikunta (A. Allinniemi, J. Heikkilä, G. Larsson, M. Roivas, OP. Tuomisalo, M. Wasama) sekä kesäleiriä ja -tapahtumaa valmisteleva työryhmä (J. Heikkilä, P. Nissilä, K. Ruskeepää, P. Savijoki).

Seuraava etappi olikin jo vastaorganisoiituneen saksofoniseuran Suuri Demonstraatiokonsertti 23.2.1995 A.D. Kanneltalossa. Siitä on itseismartaiset pöyhistelyt esitettyä toisaalla lehdessämme, joten lue se ja tunne miten karvasto lähtee tuuheutumaan rinnassasi!

Seuran lehti, joka juuri saattaa olla kädessäsi, muuttui matkan varrella kauhusta (Saksofobia) ihailuksi (SaksoFani). Toimituskunta samalla esittää pahoittelunsa aviisinsa viivästymisestä. Kesäleirin virallisia tietoja on vartoitettu ja muutenkin sähläilty.

Toimitus

Toukokuun aikana, jolloin uutukainen lehtemme SAKSOFANI jo oli rakenteilla, seuran puheenjohtaja pyyhälsi pitkin eteläistä ja pohjoista Amerikkaa soittoseuranaan kontrabasisti Teppo Hauta-Aho ja pianisti Eero Ojanen. Matkan aikana Trio Nueva Finlandia konsertoi menestyksellä mm. Mendozan ja Vina Del Marin jazzfestivaaleilla. Ryen ja New Yorkin konserttien jälkeen pj Paakkunainen pistäysi vielä soolokeikoilla Minneapolisissa ja Duluthissa. Mutta nykYTEKNIKALLA agitaatiohuuto kantaa hyväänsä minne hyväänsä kautta Telluksen! Seuraavanlaisen faksitekstin pääsi Olli-Pekka Tuomisalo lukemaan tuoreeltaan laitteestaan toukokuun kolmantenatoista päivättynä:

Matkan aikana olen kuullut monenlaista fonimusiikkia. Itse olen yrittänyt tällä kier tueella esiintuoda suomalaisen saksofonimusiikin (kevyt) monia puolia kuten etninen, jazz ja free.

Olen myös joutohetkinä arvailut, suomalaisen saksofonin, -fonistin ja musiikin - nykytilaa ja tulevaisuutta. Molemmat näyttävät lupaavilta. Meidän omasta aktiviteetistamme riippuen voi tulevaisuudessa saksofonin asema suomalaisessa musiikkielämässä kohentua tuntuvasti. Tämä merkitsee jokaisen fonistin kohdalla innokkuusasteen huimaa kohentamista yhteisen asian puolesta. Esimerkiksi seuran seuraavaan julkaisuun toivon kannanottoja, mielipiteenilmaisuja, kritiikkiä seuran toiminnasta ja julkaisusta etc...

Jokainen voi myös hankkia lisää tietoa saksofonikirjallisuudesta (pop, rock, jazz, viihde, etno, klass.) ja tiedoiltaan kohentaa yleistä tietämystä fonimusiikista.

Kertokaa kaikille seurastamme, levittäkää sanaa jalon soittimemme monista mahdollisuuksista (klassiset transkriptiot, fonikvartetit, foniseitsikot, fonikuorot), mainitkaa ohimennen fonin huimasta suosiota (kev.) nykymusiikissa ja jazzissa. Kuiskailkaa saksofonin sensuaalista seksuaalisuudesta.

Kirjaan tähän lopuksi terveiset keväisestä Minnesotatasta ja toivon kestäviä päreitä kaikille.

Gerry Karhun Cabin
Duluth, Minnesota
May 13, 1995
Baron

SAKSOFANI

SUOMEN SAKSOFONISEURAN JÄSENLEHTI
Suomen Saksofoniseura / Tuomisalo
Sammontie 4 B 1 O4230 Kerava
Puh. (90) 2948 334 fax 2948 238

Päätoimittaja:

Olli-Pekka Tuomisalo
Tämän numeron kokosivat:
Aslak Allinniemi ja
Julius Heikkilä

**JOHN-
EDWARD
KELLY:**

Musikrevy-
lehdessä 4/89
suom. AA.

Adolphe Sax

"DINANTIN AAVELAPSI"

(Osa I)

JOHN-EDWARD KELLY
(s.58 USA) solisti ja kam.
muusikko (Rascher kvartet-
ti). Opett. mm. King's Col-
legessa ja SibA:ssa. Soitta-
nut us. kantaesityksiä. Asuu
nyk. Tanskassa.

Vaikka jokainen eurooppalainen tai pohjois-amerikkalainen osaa mainita muutaman merkittävän säveltäjän 1800-luvulta, voidaan tuskin odottaa, että kukaan musiikkialan ulkopuolinen pystyisi nimeämään yhtään soittimen keksijää. Mutta yksi nimi on tunnettu kautta maailman: Adolphe Sax. Jopa sellaiset, jotka eivät yhdistä sanaa 'saksofoni' ko. henkilöön, tuntevat hänen nimensä. Jokainen musiikkihistorioitsija tietää, että Sax oli Euroopan tunnetuin soittimentekijä; mutta hän on myös kaikkien aikojen tunnetuin soitinrakentaja. Eikä syyttä.

dolphe Sax syntyi 6. marraskuuta 1814 Dinantissa, pienessä beljalaisessa kaupungissa - vanhimpana 11 lapsesta - samana vuonna, jolloin Napoleon vietiin Elballe, ja Saint-Simon julkaisi kiistanalaisen kirjansa eurooppalaisen yhteiskunnan uudelleenjärjestelystä. Vuotta myöhemmin, kun Napoleon kärsi ratkaisevan tappionsa Waterloossa, muutti Saxin perhe Brysseliin, jossa isä Charles-Joseph saavutti aseman yhtenä

Euroopan eniten arvostetuimmista puhallinsoitinrakentajista.

Nuori Adolphe osoittautui henkilöksi, joka ei tuntenut kykyjensä rajoja; hän oli kuoleman kanssa kanssakäymisissä niin usein, että sai lisänimen "Dinantin aavelapsi". Luultavasti nämä tapahtumat vahvistivat hänen kelpoisuuttaan, niin että se koitui hyödyksi myöhemässä elämässä. Hän osoitti ilmeistä lahjakkuutta: jo kuusivuotiaana hän kykeni poraamaan klarinetin ja kääntämään torven kaikusuppilon reunan niin hyvin, että isä saattoi käyttää niitä liikkeessään.

Hän suoritti perusteelliset musiikkiopinnot, osoitti suurta taipumusta lauluun sekä huilun ja klarinetin soittoon. 16 vuotiaana hän pystyi avustamaan Brysselin Filharmonisessa orkesterissa (klarinetin stemmassa), mutta hänen ehdottomin mielenkiintonsa kohdistui kuitenkin isän työhuoneeseen. Ennen 20. ikävuottaan hän oli tehnyt monia tärkeitä parannuksia vaski- ja puupuhaltimien rakenteeseen: paransi venttiileitä ja porauslaitteiden teknisiä ratkaisuja.

Kun poika täytti 20 vuotta, luovutti isä liikkeen hänelle. Se tapahtui samaan aikaan, kun Adolphe esitteli ensimmäisen suuren keksintönsä Brysselin teollisuusmessuilla: ensimmäisen käyttökelpoisen bassoklarinetin. Soitin oli olemassa jo aikaisemmin, mutta sen ääni ja viritys olivat kovin puutteelliset ja tekivät käytön orkesterissa mahdottomaksi; Adolphe teki mekanismin ja poraukseen monia muusikoiden ja säveltäjien kiittämiä parannuksia. Kolme vuotta myöhemmin hän sai patentin tälle soittimelle, joka vain vähäisessä määrin poikkeaa nykyisestä bassoklarinetista.

Muihin samana aikana valmistettuihin puhallussoittimiin verrattuna hämmästyttää Saxin tuotteiden pitkälle kehittynyt tekninen laatu ja ylivoimainen rakenne. Hän oli jo paljon edellä aikaansa, ja hänen maineensa levisi ympäri Eurooppaa. Kuitenkin tämä oli vasta hänen luomisvoimansa alkua.

24 vuotiaana Sax oli kehittänyt kokonaisen puhallinsoitin perheen, joka myöhemmin mullisti sotilassoittokuntien soinnin (emme saa unohtaa, että sotilasmusiikilla oli 1800-luvulla paljon suurempi rooli kuin nykyään): saxtorvet (saxhorn, nimeä ei enää käytetä Ranskan ulkopuolella), joita yhä ylistetään pehmeästä, ilmeikkästä tehostaan. Me tunnemme ne 'euphoniumina', baritonitorvena, flyygelitorvena jne, mutta todellisuudessa ne ovat saxtorvia!

Parisiin muuton yhteydessä Sax ei ainoastaan suunnitellut siihen asti suurinta soitintehdasta, vaan myös mullistavia valmistusmenetelmiä eri alojen specialistien avustuksella sekä uusia erikoisosia ja osioita tiettyihin soittimiin. Tuloksena oli suuri tuotannollinen ja laadullinen hyöty.

Mutta hänen toimintansa ei kohdistunut vain soittimiin. Keksintöjen lista käsittää laitteita, jotka kertovat hänen suuresta yleisinhimillisestä kiinnostuksestaan. Näihin kuuluvat ensimmäinen lääketieteellinen sterilisointimenetelmä (jota Pasteur ylisti henkilökohtaisessa kiitoksessaan) ja veturin höyrypillin kehittäminen. Hänen ajatuksensa liikkuiivat vaivatta myös teoreettisissa tieteissä, mikä käy ilmi joukossa akustisia lakeja, jotka eivät vieläkään ole vanhentuneet. Nytemmin on itsestään selvään, että "soittimen luonne määräytyy sen mittasuhteista, ei ulkonäöstä, eikä materiaalista, josta se on rakennettu. Soittimen äänen laatu johtuu sen mittasuhteista, jotka erottavat sen muista soittimista", yksinkertainen laki, jota kukaan ei ollut muotoillut ennen Saxia.

(Seuraavassa jaksossa Adolphe keksii saksofonin. Maltatko odottaa?)

Kuoro korokkeella.

KANNELMÄEN SAKSOFONITAPAHTUMASTA NAPAKYMPPI!

Tuskin hillittöminkään optimisti olisi uskonut etukäteen, millaiseksi menestykseksi kohoaisi ensimmäinen suuri saksofonistien jättikonsertti menneenä talvena Kannelmäen Kanneltalossa. Ihmisiä riensi tuohon torstaiseen, helmikuun loppupuolella toteutettuun tilaisuuteen sellaisessa mitassa, että kaikki eivät mahtuneet itse juhlasaliin vaan joutuivat seuraamaan tapahtumia monitoreista aulan puolella. Ja salissa taas yleisö tilkitsi paikat tiiviisti ylätasannetta ja käytäviä myöten. Kun oli loppuhuipennuksen paikka, Markus Fagerudd'in liidaama vapaajoukkoimprovisaatio, muutama "putkimies" jäi puuttumaan koska käytävät olivat tukossa!

Ei ole tarpeellista ryhtyä enää referoimaan konsertin taiteellista sisältöä. Paitsi että kaikki yhtenä nauhana onnistuivat toinen toistaan stimuloiden ja parhain päin tukien.

Konsertin peritarkoituksena oli osoittaa, miten monipuolinen soitin saksofoni on ja miten useassa tyylilajissa sen saattaa tavoittaa. Tavoite toteutui taiten kuten myös pisteistä toinen, marsittaa estradille liki

kaikki saksofonin versiot pikkuisesta Lahden Pentin sopraaniinosaksofonista "Pepa" Päivisen jättimäiseen bassosaksofoniin saakka.

Suurkiitokset mainion saksofonikavalkadin juohealle juontajalle Markku Salolle, jonka kautta selvisi tärkeimmät fonin kytkennät historian jazztyyliin kirjoon. Kiitokset niinkään herroille miksauspyöydän äärelle. Kaikki kuului mikä kuuluikin, eikä yhtään enempää kuin oli tarvis. Ja kaikille vaivan näkijöille, tukijoille, soittajille ja tiedottajille, kiitoksia aivan tavattoman runsaasti!

Vaan vannoutunut megalomaani kaavalle jo tapahtumaa ensi vuoden kevääksi. Sillä miksi tyytyä vähään, kun saksofoni täyttää virallisesti 150 vuotta. (Niin pitkä aika on siis kulunut Adolphe Saxin patentista.) Joko silloin saataisiin toteutumaan konsertti, jonka puitteissa esiintyisi sata saksofonistia. Mutta paikankin pitäisi silloin kaiketi olla ainakin jonkun verran Kannelta-loa väljempi. Mitenkähän olisi esimerkiksi Vantaan Martinuksen laita?

Julius

SUURI SAKSOFONIKONSERTTI

Kanneltalo 23.2.1995 klo 19.00

Juonto -Markku Salo

I-osa "Jazzsaksafonin historiaa soitettuna"

New Orleans -Nalle Nyman (ss) ja Fred Andersson (ss)

Chicago style -Antti Sarpila (ss) ja "Pepa" Päivinen (bassos)

Swing -Antti Sarpila (ss) ja Pekka Toivanen (ts)

Ellington/Hodges - Pentti Lahti (as)

Be bop -pari -Jouni Järvelä (as) ja Mikko Mäkinen (as)

Mulligan'it -"Pepa" Päivinen (bs), Janne Murto (bs), Pentti Lahti (bs) ja "Paroni" Paakkunainen (bs)

Coltrane Cats -Juhani Aaltonen (ts), Eero Koivistoinen (ts), "Sonny" Heinilä (ts) ja Manuel Dunkel (ts)

Sointupohjat (I-osaan) rytmittää **Seppo Kantosen trio**: Seppo Kantonen (flyyg.), Pekka Sarmanto (kontrab.), Rami Eskelinen (rummut)

Väliaika

Kirmo Lintinen: "Introduktion and gigue" - **UMO saxophone quintet**: Jouni Järvelä (as), Mikko Mäkinen (as), Manuel Dunkel (ts), Teemu Salminen (bs) ja "Pepa" Päivinen (bass) (*dir. Sonny Heinilä*)

Astor Piazzolla: "Tango etudés no 4 et 3" - Juha Keikkonen (as)

Timo Hietala: "Sentimental whales" - **Saxperiment**: Pentti Lahti (as), Janne Murto

(ts), Seppo Paakkunainen (ts), "Pepa" Päivinen (bass) ja nauhavalaat.

Scott Joplin: "Scott Joplin Portrait" (*arr by Bill Holcombe*) -**Wasama sax. quartet**: Pekka Pylkkänen (as), Markus Holkko (as), Manuel Dunkel, (ts) ja Marko Wasama (bs).

Astor Piazzolla: "Histoire du tango" -**Sibelius-Akatemian saksafonikvartetti**: Kai Ruskeepää (as), Maria Roivas (as), Timo Rantanen (ts) ja Juha Keikkonen (bs).

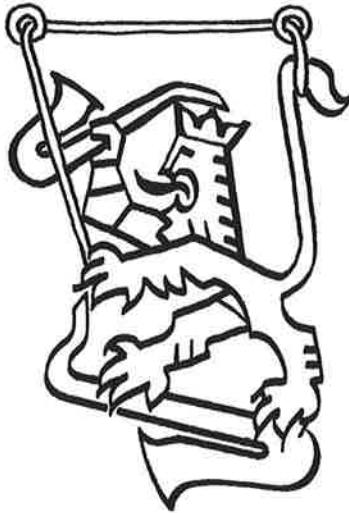
Henry Mancini: "Pink Panther" -**Finnish Ladies' First Saxophone Quartet**: Tuula Mäkinen (as), Hanna Salonen (as), Inkeri Laavola (ts) ja Paula Ojajarvi (bs).

Hektor Berlioz: "Chant sacré" (*Reconst. et transcr. Jean-Marie Londeix*)

Claude Debussy: "En bateau" (*arr by John C. Worley*)

Baron von Klumpenfrau: "Tango Triste" - **Saksafonikuoro**: Pentti Lahti (s-nino), Jouni Järvelä (ss), Mikko Mäkinen (ss), Kari Tenkanen (as), Pekka Pylkkänen (as), Markus Holkko (as), Juhani Aaltonen (ts), Eero Koivistoinen (ts), Manuel Dunkel (ts), Janne Murto (bs), Marko Wasama (bs) ja "Pepa" Päivinen (bass) (*dir. Markus "Asser" Fagerudd*)

Sisäätulo- ja väliaikatunnelmaa piti yllä **saksafoniseitsikko**: Julius Heikkilä (ss), Tuula Mäkinen (ss), Olli-Pekka Tuomisalo (as), Aslak Allinniemi (as), Pauli Niiranen (ts), Joel Lahti (ts) ja Olli Jaakkola (bs).

PETER PONZOLIN

LEHTIEN TYÖSTÄMISOHJE

Ruoko on luonnontuote, eikä kukaan voi taata yksittäisen lehden toimivuutta. Olen kokeillut kaikkia mahdollisia olemassa olevia lehtien työstämistapoja ja päätynyt tähän tähän systeemiin. Parhaat tulokset saadaan vain asianmukaisesti ikääntyneestä ruo'osta. Muusikot, jotka ovat kokeilleet systeemiäni, kertovat saaneensa vähintään seitsemän tai kahdeksan lehteä kymmenestä soimaan hyvin. Tässä systeeminini:

1. Liota kaikki kymmenen lehteä vesilasisassa. Soita liotuksen jälkeen kullakin lehdellä noin minuutin ajan. Kuivaa lehdet ja pane ne kassettiin tai lasilevyille. Toista tämä prosessi kolmena peräkkäisenä päivänä. Kolmannen päivän jälkeen suurin osa lehdistä on "sisäänajettuja" ja niiden vahvuus on hieman muuttunut.

2. Erottele hyvin soivat lehdet. Nämä ovat valmiita käyttöön. Lehtiä, jotka ovat vieläkin liian jäykkä tai eivät soi kunnolla, voi kevyesti hioa puun hiomiseen tarkoitettulla nr. 220 hiekkapaperilla. Hio vain lehden alapuolta (sitä, joka tulee suukappaletta vasten) pienin pyörivin liikkein, ei edestakaisin. Noin kymmenen keveän pyöräytyksen jälkeen soita lehteä uudelleen. Heti, kun lehti alkaa soida, lopeta työstö ja soita sillä muutamia minuutteja. Materiaalia on helppo poistaa, mutta mahdollonta panna takaisin. Liian pehmeät lehdet voi antaa jollekin, joka soittaa löysemmillä lehdillä. En ole kovinkaan onnistunut lehtien leikkaami-

nessä. Minusta on erittäin tärkeää, että uudet lehdet ovatkin liian jäykkiä. Jos lehti soi jo heti alusta sen vahvuisena kuin normaalisti käytät, se tulee olemaan liian pehmeä, kun se on "ajettu sisään".

3. Useimmat soittajat tekevät sen virheen, että soittavat samalla lehdellä päivästä toiseen kunnes lehti "kuolee". Päivittäin soitetut lehdet pehmenevät hieman joka päivä. Lehden pehmetessä, huomaamattamme, teemme pieniä korjauksia ansatsiimme kompensoidaksemme lisääntyneen pehmyden. Eräänä päivänä tätä pehmyyttä ei enää saadakaan kompensoiduksi. Kun sitten yritämme vaihtaa lehden, kaikki uudet lehdet tuntuvat liian jäykiltä, sillä olemme itseasiassa muuttaneet ansatsiamme. Tylanteen voi ratkaista pitämällä valmiina "sisäänajettujen" lehtien valikoimaa ja soittamalla näillä lehdillä vuorottain eri päivinä. Näin huomaat yhden lehden pehmenemisen, kun vertaat sitä seuraavaan. Ansatsisi säilyy, ja sinulla on aina valikoima soittovalmiita lehtiä.

Lehdet ovat nykyisin saksofonistin pää-

ongelma, koska hyvän kypsän ruo'on menekki ylittää saatavuuden. Saksofonien myynti kasvaa päivittäin, joten ongelma ei suinkaan helppotu. Ainoa tapa varmistaa, että meillä on soivia lehtiä, on ostaa parhaasta ikääntyneestä ruo'osta valmistettuja lehtiä ja tehdä sitten tarvittava työ parhaiten tulosten saavuttamiseksi.

Suom. Ritva Paakkunainen

Vanha ystävänne, torvityöntekijä Tenorius Honk (tutuille Tenho) ei keväämmällä keikaltaan kerennyt kuulemaan John-Edward Kellyn kera HKO:n tarjoilemaa Jan Sandströmin saksofonikonserottoa. Mutta ei hätä mitiä. Helsingin Sanomain Herostratos, tuo kiireisen kuulijan mainio sijaiskorva S. Heikinhermo pääsi paikalle:

"Jan Sandström Ruotsista oli keksinyt säveltää saksofonikonser-ton. **Sanottu soitin, joka puhalletuna sopii parhaiten pahojen henkien karkottamiseen**, ei hänen hurjassa konsertossaan vihlonut niin pahoin kuin olisi voinut luulla, sillä sen osuus on uponnut tehokkaasti orkesterin mоруamiseen." (HS 11.3.95)

Niin hyvin kuin Heikinhermo asenteellisuudessaan kriitikoiden parhaita perinteitä edustaakin, taisi nyt tulla lapsus - tietävästi Heikin-jne istui salissa koko konserton ajan.

Tenho jää mielenkiinnolla odottamaan, koska HS lähettää viulukonserttoa kuulemaan kriitikon, joka vihaa viulun ääntä.

Samaudessa "Suurimmassa ja Kauneim-massa" on käyty keskustelua lahjakkaan lapsen koulutuksesta. Opetusneuvos Sakari Kaila kirjoittaa 23.5.95: "Joskus pieni sijoitus on tuottanut paljon iloa: joku keksi aikanaan antaa häiriköivälle Louis Armstrongille saksofonin ..."

Olisikin! Tenho on jo vuosia kiukutellut, miksi ei Satchmo saanut käteensä saksofonia. Laulutyylistään päätellen hänestä olisi tullut mitä mehevin fonisti. Sääl!

Tenho on myös kummastellut, miksi ei Ludde menestyvänä muusikkona koskaan hankkinut kunnon trumpettia, tyyty äänestä päätellen pläkipeltiseen.

Yhä lehdistä. Tenhon relatiiviseen korvaan kantautui absoluuttinen tieto (harmi, että ei päinvastoin), että "FoniFani" -lehdykämme tämäsessä numerossa laukaistaan liikkeelle Suuri Lehti- eli Pärekysele. Tenho

TORVITYÖNTEKIJÄ

TENORIUS HONK

PYHÄIN- HÄVÄIS- TYKSIÄ

käyttää törkeästi tilaisuutta etuillakseen ja nauttien siitä, että kaikki pärepuristit polttavat päreensä kainalossa, paljastaa käytäneensä jo vuosia muovikieliä. Poissa on itku ja hammasten kiristely. Ei enää kipuraisia kieliä ja kas-teluongelmia. Aina soi!

Ääni? Sitä kiittävät kirkkoherratkin. Eivät suinkaan pahojen henkien karkottamisesta, vaan taivaallista

soinnista sieluja matkaan saatettaessa. Ääni on korvien välissä, väittää Tenho.

Tuntemme tukuttain fonisteja, jotka vaihtavat torvea ja suukoppaletta kuin mäkimies muijaa sekä tekevät taikoja kieltensä kanssa. Kuitenkaan ei ole heidän äänensä kummempi - usein jopa päinvastoin. Kalleistakaan koneista, kielistä ym. tykötärpeista ei ole apua, jos ei korva kerro, eikä aivo ajattelevi, että puhallustekniikalla on jotain tekemistä syntyvän äänen kanssa.

Tuntemme myös fonistin, joka keikalla kurtistelee kulumiaan, pudistelee päätään ja luo vihaisia silmäyksiä lehdykkäänsä. Kopputtelee, kastelee, ruuvailee ja aseteleesitä, kurkkii valoa vastenkin, yrittäen näin vaihihkaa kertoa kanssamuusikoilleen ynnä yleisölle, että kyllähän minä muuten, mutta kun tuo kieli.

Saattaa olla sama kaveri, joka aateloii itsensa muusikoksi tietämällä kaiken kielten vuosikerroista ja -renkaista, läppien kaltevuuskulmista ja alamutkan kaarevuuden merkityksestä subtoneen, unohtamatta suokappaleen aukon muotoa. Hänen on yleensä aina poistuttava paikalta päivittäiseen harjoitteluunsa - mieluummin huomiota herättäen.

Toisaalta tuntemme tyypin, joka keikan jälkeen tyrkkää torvensa kuivaamatta koteloon ja kaivaa sen sieltä lievien löyhkähdysten kera vasta seuraavalla keikalla.

Mutta miten vain, lopulta kuitenkin ratkaisee se, mitä torvesta tulee. Ja sekin riippuu kuulijan korvista, mutta se onkin jo Ruyard Kipling.

SAKSOFONILEIRI

Lappeenrannassa 1. - 5. elokuuta 1995

Suomen saksofoniseura järjestää klassisen saksofoninsoiton kesäkurssit Lappeenrannassa 8.-12. elokuuta 1995. Kurssit jatkavat perinnettä, joka aloitettiin kesällä 1994, kun seura järjesti vastaavanlaisen tapahtuman Hyvinkäällä. Kurssi suuntautuu pääasiassa musiikkiopistoissa ja muissa vastaavissa oppilaitoksissa saksofoninsoittoa opiskeleville nuorille ja muillekin asiasta kiinnostuneille.

Pidemmälle ehtineille opiskelijoille on tarjolla Sibelius-Akatemian saksofoninsoiton opettajan Pekka Savijoen mestarikurssi. Kurssipäivien aikana järjestetään myös pienimuotoisia konserteja (Pekka Savijoki, Sibelius-Akatemian Saksofonikvartetti ym.) ja luentoja lähinnä kursseille osallistuvien opettajien ja oppilaiden voimin sekä luonnollisesti päätös-konsertti, jossa kursseille osallistuvat oppilaat esittelevät osaamistaan.

Opettajina leirillä toimivat Pekka Savijoki (mestarikurssi), Kai Ruskeepää, Timo Rantanen, Maria Roivas ja Olli-Pekka Tuomisalo. Leirin säestäjänä toimii Risto Lappalainen.

Leirimaksu, johon opetuksen lisäksi kuuluu majoitus ja ruokailu, on 700 mk. Eräpäivä on 15.7.95. Pankkitili SHOP Hki-Töölöntori 572210-21 1460 Suomen Saksofoniseura.

Suomen saksofoniseura toivoo tästä kurssi- ja konserttitoiminnasta lähtölaukausta laajentuvalla saksofonitapahtumalle, joka vuosittain voisi tuoda yhteen kaikki saksofonista kiinnostuneet ihmiset kesäiseen Lappeenrantaan.

Ilmoittautumiset oheisella ilmoittautumislomakkeella 15.7. 1995 mennessä (tämä lehti on niin tipalla, että joustosta voi ilmeisesti neuvotella) osoitteeseen:

Olli-Pekka Tuomisalo, Sammontie 4 B 1, 04230 Kerava, p. (90) 2948 334, f. (90) 2948 238

ILMOITTAUDUN SAKSOFONILEIRILLE

Nimi _____ Synt.aika _____

Osoite _____ Puh. _____

Instrumentti _____ Soittanut instrumenttia _____ vuotta

Suoritettut kurssit _____ Opettajina _____

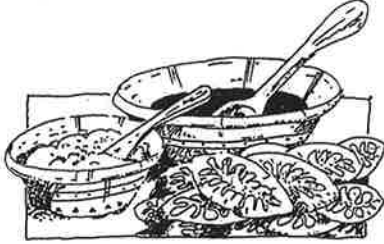
Erityistoivomuksia _____

Lähettäessäni tämän ilmoittautumisen olen maksanut leirimaksun saksofoniseuran tilille.

Allekirjoitus _____

Matkailijan Lappeenranta

Lappeenrantalaiset reagoivat tunteella, räiskyvät ja "haastavat suun makiaks". Turha tärkeyty ei kuulu karjalaisuuteen ja juuri siksi Lappeenrantaan on helppo tulla. Kaupungilla on satojen vuosien kokemus monenlaisesta matkailusta ja kesällä järvimatkailun sydämessä sykkiä kiihkeä elämä.

Kesäaamun ykköskohde on kauppatori. Pitäjiltä saapuvat kauppiat täyttävät toripöydät tuoreilla tuotteillaan ja karjalainen kaupankäynti voi alkaa. Piirakkakoujuissa suositteluaan aamukahvin seuraksi "vetyä" ja "atomia". Nämä oivat piirakat takaavat kaloreita yhtä paljon kuin naapurikunnan Lemminkäisen puukaukalossa paistettu, lampaanlihasta tehty erikoisuus "säkä".

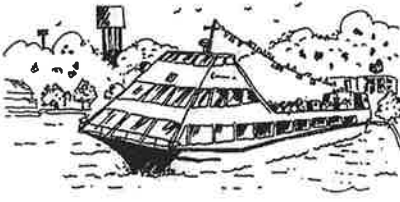
Linnoituksen kertomaa

Kaupungin menneisyyden kohtaa 1700-luvulla rakennetussa Linnoituksessa. Lappeenrannan vanhin osa katkee sisälleen myös ainutlaatuiset matkailukohteet. Varuskuntakaupungin historiasta kertovat muun muassa vanha vartiokasarmi, komendantin talo, kehruhuone ja ortodoksinen kirkko. Entisöidyissä rakennuksissa on nykyisin eri alojen taiteilijoiden ja käsityöläisten tiloja. Myös Etelä-Karjalan museo, Taidemuseo ja Ratsuväkimuseo sijaitsevat vanhoissa makasiini- ja kasarmirakennuksissa. Historiaa muuttuu eläväksi kun mukulakivikaduilla kohtaa luurankotakkeihin ja punaisiin hurmahousuihin sonnustautuneita komeita ratsastajia.

Sieluna satama

Kesäillan viehättävin paikka on kaupunginlahden satama-alue. Vanhojen lehmusten katveessa, rantabulevardilla voi ihailla sataman värikästä elämää. saimaan saaristo on vesillä liikkujan paratiisi ja kanavaa myöten voi purjehtia aina Viipuriin asti.

Satamalle antavat leimansa myös Kasino, Prinsessa Armaada, Panimo ja Kylpylaitos. Kylpylätoiminta alkoi jo 1800-luvulla, ja kansainvälisten kylpylävieraiden lisäksi kaupunkilaisten puheenaiheina olivat upeat keisarivierailut. Lappeenrannan Kylpylaitos on edelleen kuulu savikylvyistään.

Lappeenrannan vaakunassa seisoo villimies nuija kädessään ja lehtiseppele vyötäisillään. Se kertonee jotain lappeenrantalaisista ja heidän huumoristaan. Lehmusten kaupungin asukkaat takaavat, että viihdyt karjalaisessa, vieraanvaraisessa Lappeenrannassa!

***"... saksofoni
on soittimista
lähinnä
ihmisääntä ..."***

Rogers Covey-Crump
Hilliard Ensemble